

เร่งการลงทุนทางการศึกษา

ช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้

โสภณ สุภาพงษ์*

เรา ควรช่วยกันผลักดันให้รัฐบาลใหม่เพิ่มงบประมาณจำนวนมากขึ้นในกระบวนการศึกษาอีก 30,000 - 40,000 ล้านบาทต่อปีโดยเร่งด่วน นอกจากจะช่วยสร้างการศึกษาที่มีประโยชน์พึ่งตนเองได้ แก่ลูกหลานของชาวบ้านและชุมชนแล้ว การใช้จ่ายในกระบวนการศึกษายังจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ และยังจะช่วยบรรเทาปัญหาความยากจนของครอบครัวชาวบ้าน และครูที่กำลังเผชิญความทุกข์ยากรุนแรงมากขึ้น ชาวบ้านคนไทยกำลังยากจนมากขึ้นจากผลกระทบจากการแก้ปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่พวกเขาไม่ได้ก่อขึ้น

งบประมาณนี้ควรตัดจากงบสร้างวัตถุจากการคอร์ปชั่นนำมาใช้สร้างคนแทน

*นายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา

วิถีคิดนี้อาจกล่าวได้อีกทางหนึ่งว่าเป็นกระตุนเศรษฐกิจประเทศ โดยกระบวนการใช้จ่ายมากขึ้นในการสร้างการศึกษาให้แก่คนและชุมชน ซึ่งเป็นกระบวนการแก้ปัญหาเศรษฐกิจอย่างมีศีลธรรม มีคุณธรรม ใช้การใช้จ่ายเพื่อสร้างคนกระตุนเศรษฐกิจของประเทศ

ถ้าท่านเป็นพ่อแม่ไทย เป็นครูบาอาจารย์ไทย หรือเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ท่านควรให้ความสนใจเพราะท่านเท่านั้นที่จะผลักดันให้วิถีคิดที่เป็นไท เพื่อคนไทยนี้เกิดขึ้นได้ตามกลไกรัฐธรรมนูญ

นักการเมืองทางการเมืองจะไม่ผลักดันให้ท่าน วิถีคิดเขาจะต้องช่วยธุรกิจการเงินถึงทำไรก่อน การช่วยการศึกษาของชาวบ้านเป็นเรื่องที่หลัง (ยกเว้นการศึกษาของลูกตนเอง) ในความจริงแล้วมีประเทศในโลกจำนวนมากใช้การใช้จ่ายเงินจำนวนมากของรัฐในการศึกษา เพื่อกระตุนเศรษฐกิจ

จดหมายก่อนการจากไปของอาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์ กับคุณภาพการศึกษาที่ละเลยเรื่องคุณธรรม

ผมได้รับจดหมายจากอาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์ 3 ฉบับ และโทรศัพท์ 1 ครั้ง ในระยะเวลาที่อาจารย์กำลังป่วย ก่อนหน้าที่อาจารย์ที่เรารักจะจากไป อาจารย์ได้ฝากความห่วงใยเรื่องการศึกษาในเรื่องกระบวนการให้เกิดคุณธรรมในตัวผู้เรียนที่ให้ความสำคัญน้อยมากในระบบการศึกษาปัจจุบัน โดยเฉพาะการสอบคัดออกเพื่อเข้าอุดมศึกษา รวมทั้งความห่วงใยในคุณภาพและสวัสดิการของครูทั่วไป อาจารย์ได้เล่าถึงการทำหนังสือเปิดผนึกถึงรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ

ทุก ๆ ขณะจิตของอาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์ จนถึงความเข้ามาใกล้ อาจารย์ก็ยังมีห่วงใยเรื่องคุณภาพการศึกษาของลูกหลานของเราคนไทย อาจารย์จบจดหมายฉบับหนึ่งถึงผลในเรื่องการศึกษาว่า “ช่วงนี้มีผมป่วยมีเวลามาก คุณโสภณต้องการใช้อะไรผมโปรดอย่าเกรงใจ” นี่คือนิยามในตัวอาจารย์ นักการศึกษา

ผมรู้สึกบางอย่างได้จากส่วนลึกของตัวเองด้วยความคิดถึงความคิดของอาจารย์

ครูบาสุทธินันท์ ปรัชญาพุดธิ ปราชญ์ที่บุรีรัมย์ได้จดหมายถึงผมในเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ฝากความกังวลในสภาพการศึกษาของชนบท ครูเล่าถึงคุณภาพ (ที่ผมไม่กล้าเล่าต่อ) ของครูบางส่วน (น่าจะเป็นส่วนที่ไม่มาก) “เดี๋ยวนี้โรงเรียนแทบไม่เป็นโรงเรียน เด็กอีสานกำลังจะตายทั้งเป็น” ครูบาสุทธินันท์ได้สรุปในจดหมายนอกเหนือจากปัญหาเรื่อง เด็กท้องโย้ ฉาบฉวย มั่งง่าย ฯลฯ

สิ้นเดือนธันวาคมก่อนวันที่อาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์สิ้นใจ ท่านอาจารย์หลวงปู่พุทธระอิสระที่ผู้คนเคารพนับถือบอกกับผมว่า อยากจะฝากเรื่องคุณภาพการศึกษา การศึกษาเดี๋ยวนี้ไม่สามารถทำให้เด็กที่เรียนพึ่งตนเองได้ช่วยครอบครัวได้

แปลกแต่จริงเราได้ทุ่มเงินเป็นหมื่นล้านบาทเพื่อจ้างเด็กที่จบปริญญาตรีและไม่มีงานทำ ให้ไปช่วยเหลือพัฒนาชุมชนชาวบ้าน ทั้งที่เด็กเรียนจบส่วนใหญ่ยังหุงข้าว ทอดไข่ จุดไฟไม่เป็น เขาจะช่วยชาวบ้านได้อย่างไร

การศึกษาในระบบปัจจุบันของเราที่เขียนไว้ได้กำหนดความมุ่งหมายให้

จัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม ให้มีพระราชบัญญัติการศึกษา
สร้างความรู้ทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ฯลฯ

จากที่กำหนดไว้ในกฎหมายก็ยังไม่ออกว่าจะช่วยแก้ความกังวล
เรื่องคุณภาพการศึกษาของอาจารย์ทุกท่านที่ได้กล่าวถึงได้อย่างไร ถึงแม้ว่า
ขณะนี้ได้มีการจัดโครงสร้างการปกครองทางการศึกษาใหม่กันอย่างชะมัดเข้มข้น
รวมทั้งคำขวัญที่ต้องการให้เด็กเก่ง ดี มีสุข

ยังไม่มีการพูดถึงการศึกษาของชุมชนที่แน่ชัด

แต่ที่เรารู้แน่นอนก็คือ ประเทศเราได้ล้มละลายลงเพราะคนเก่งที่เห็น
แก่ตัวบางกลุ่ม และเขาเหล่านั้นก็ยังคงเอาเงินที่มีอยู่น้อยนิดจากคนอื่นเอา
ไปช่วยคนแข็งแรงและต่างชาติที่มีเงินมากกว่า คนที่รู้สูงกลุ่มนี้ก็มาจาก
หลักสูตรที่จำจากต่างประเทศ ที่เน้นความเป็นเลิศในการแข่งขัน

อาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์ นั้นจบต่างประเทศ แต่ชีวิตท่านเรียนรู้
ความจริงของชีวิตสังคมท้องถิ่นไทยอย่างยาวนานไม่จบสิ้น คุณธรรมของ
ท่านคงมาจากส่วนหลังนี้ จนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย

อาจารย์ครับ เรียนเก่งคงง่าย แต่เรียนเรื่องสำนึกต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อ
คนที่อ่อนแอกว่านั่นคงยากจะต้องเรียนจากการได้ร่วมสุข ร่วมทุกข์ ร่วม
ชะตากรรมกับคนทุกชั้นยาก

การศึกษาพื้นฐานที่สร้างความเป็นคน สร้างคุณธรรม และความรู้ที่
เป็นประโยชน์

ในการศึกษาขั้นต้นนั้น แทนที่จะให้เด็กรับจำวิชาความรู้เรื่อง สังคม
เศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตามที่เราได้กำหนดเป็นวิชาให้
เด็กจำไว้ตามระเบียบกฎหมายต่าง ๆ การศึกษาควรจะต้องมีกระบวนการมุ่ง
ที่พื้น

1. เด็กจะต้องได้เรียนรู้ที่จะเคารพต่อพ่อแม่ ญาติพี่น้อง และวัฒนธรรม (วิถีชีวิต) ท้องถิ่นและประเทศของตน
2. เด็กจะต้องได้เรียนรู้ที่จะเคารพต่อเพื่อนมนุษย์ สิทธิมนุษยชน และสังคมอื่น
3. เด็กจะต้องได้เรียนรู้ที่จะเคารพสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสิ่งมีชีวิต
4. เด็กจะต้องได้เรียนรู้ที่จะเตรียมพร้อมในสำนึกที่จะรับใช้สังคม

ความมุ่งหมายข้างต้นนั้น มุ่งการสร้างความเป็นคนที่มีจิตวิญญาณของเด็กก่อนที่เด็กจะต้องไปจำวิชาต่าง ๆ โดยไม่มีพื้นฐานทางจิตใจ เรียนรู้ความดีพบความสุขจากการได้คิดได้ทำให้อหรือช่วยเหลือผู้อื่น การเรียนในแท่ง ๆ ในวิชาหลังจากนั้นก็จะมีเพื่อสำนึกและแรงบันดาลใจในการพึ่งตนเองได้ทั้งกายและใจและมีจิตใจช่วยเหลือผู้อื่นได้

ทางเดียวที่จะเรียนรู้ได้ก็คือ ได้มีโอกาสเรียนรู้โดยเอาชีวิตจริงเป็นตัวตั้ง เรียนจากความจริงในสังคมครอบครัว ครอบงวนกาเดียวกันที่อาจารย์ก็กวีท เรียนรู้ หนทางเดียวกับที่ ศ.นพ. ประเวศ วะสี ที่เราเคารพนับถือได้เรียนรู้ตั้งแต่เด็กตลอดชีวิตท่านทางเดียวกับที่พระพุทธเจ้าและศาสดาอื่นเรียนรู้

ถ้าเขาเกิดมาแล้วไม่เคยรู้จักความทุกข์ยากของสังคมไทย ไม่เคยมีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นเลย เขาจะรู้จักความสุขจากการได้เคารพ ได้ช่วยเหลือคนอื่นอ่อนแอได้อย่างไร เขาจะรู้จักพอได้อย่างไร เขาก็จะเป็นคนเก่งที่คิดว่าความสุขเกิดจากการแย่งจากผู้อื่นได้ และเขาเป็นผู้ถูกต้อง เพราะเขาเก่งกว่า ทำเงินมากกว่าเรียนมาจากต่างประเทศที่สูงกว่า เจริญกว่า คนไทยในสังคมท้องถิ่นโง่เขลากว่าเขา เขาจะไม่ทันได้นึกว่าชาวบ้านนั้นดีกว่าเขา เพราะชาวบ้านมีคุณธรรม มีศีลธรรมสูงกว่า

เราจะเห็นตัวอย่างมากมายที่คนมีอำนาจเรียนสูง ต่ำว่า ชุมชนชาวบ้านที่เดือดร้อนจากโครงการเพื่อธุรกิจของพวกเขา และเขาคิดว่าตนเป็นผู้ถูกต้อง เนื่องจากเขามีความรู้มากกว่า และโครงการของเขาทำเงินให้พวกเขาได้มากกว่า เขาไม่เคยได้เรียนรู้ ในคุณธรรมสำนึก หน้าที่ที่จะเคารพความดี เคารพท้องถิ่น หรือช่วยเหลือผู้อื่น เขาควรจะเรียนรู้

ว่าการที่สังคมให้โอกาสเขาเรียนสูงนั้น เขาก็มีหน้าที่ช่วยเหลือชาวบ้าน ไม่ใช่แย่งจากชาวบ้าน

ทุนทางสังคม ทุนทางวัฒนธรรมนั้น เป็นทุนสร้างชาติ สำคัญกว่าทุนเบีย (เงิน) และเพราะที่แล้วมาเราขยงเงินเราจึงล้มละลาย ในเรื่องนี้คงจะได้มีโอกาสขยาย

ความต่อไป

การศึกษาวิจัยสำหรับชุมชนชาวบ้านจะต้องทำให้ชุมชนท้องถิ่นได้มีโอกาสศึกษาวิจัยเรียนรู้ร่วมกับสถาบันอุดมศึกษา/ผู้ทรงคุณวุฒิและครูในท้องถิ่น สถาบันราชภัฏและสถาบันราชภัฏวชิรเวศน์มีบทบาทอย่างสำคัญ

หัวข้อการศึกษาวิจัยนั้นจะต้องเริ่มจากกลุ่มชุมชนชาวบ้านเป็นผู้ตั้งคำถามในเรื่องการดำรงชีพการเลี้ยงชีพ ค้นหาศักยภาพต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตน

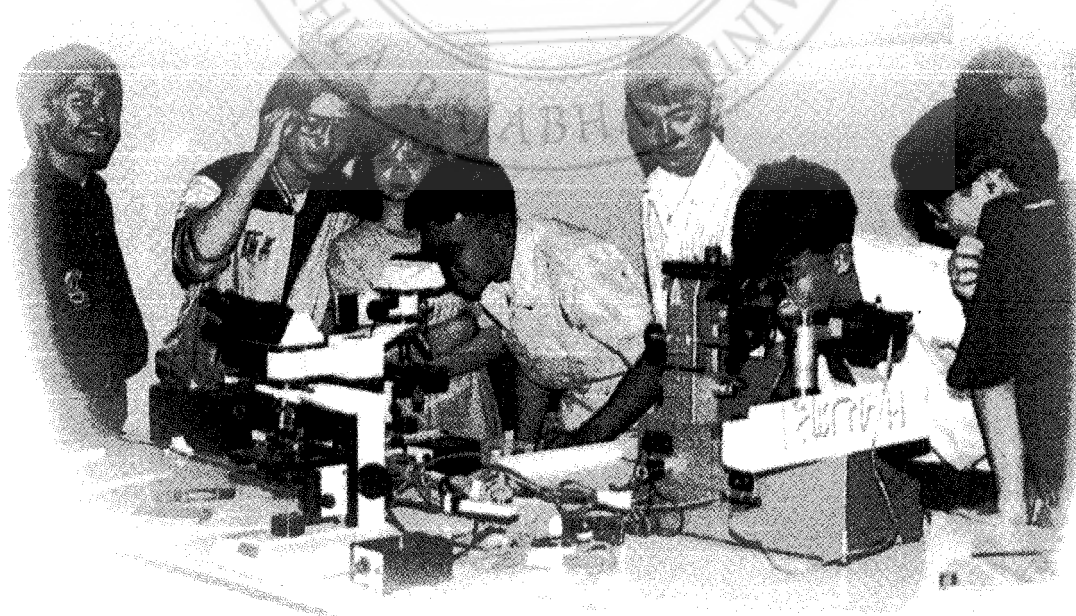
ใน 2 - 3 ปีแรก สำนักงานกองทุนเพื่อการส่งเสริมงานวิจัย (สกว.) ควรจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการใช้งบประมาณ 4,000 ล้านบาท เพื่อประสานงานวิจัยนี้ทั่วประเทศร่วมกับชุมชนชาวบ้าน และสถาบันอุดมศึกษา

การวิจัยจะต้องสลับกับการดำเนินกระบวนการเลี้ยงชีพจริงของกลุ่มในชุมชน เมื่อเจอปัญหาที่ร่วมกันตั้งคำถามเพื่อวิจัยใหม่สลับไปอย่างน้อยต่อเนื่อง 4 - 5 ปี ผลที่เกิดขึ้นจะทำให้ชุมชนมีความรู้ที่จะเลี้ยงชีพพึ่งตนเองได้มากขึ้นทุกวัน สถาบันการศึกษาจะมีรายได้จากการวิจัย และจะมีกระบวนการศึกษาความรู้หลักสูตรใหม่ที่จะเป็นประโยชน์เพื่อท้องถิ่นแทนหลักสูตรเดิมที่จำมาจากต่างประเทศที่อาจไม่เหมาะสมเป็นประโยชน์กับท้องถิ่น

กระบวนการทำงานร่วมกันนี้จะเกิดคุณธรรมที่จะเคารพกัน ช่วยเหลือกัน พึ่งกันเอง พึ่งตนเอง ภูมิใจในท้องถิ่นตน แทนที่จะนั่งภาวนาขอให้ต่างชาติมาช่วย ซึ่งไม่มีวันเกิดขึ้นนอกจากเขาจะร่วมกับคนเก่งบางคนมาร่วมกันเอาเปรียบ เอากำไรไป

ชุมชนชาวบ้านจะมีรายได้จากการเลี้ยงชีพที่ดีขึ้นจากการได้ร่วมศึกษาวิจัย และเมื่อมีการกระจายงบประมาณให้ท้องถิ่นมากขึ้นตามรัฐธรรมนูญ ท้องถิ่นก็จะเห็นคุณค่าการศึกษาและจะจ้างสถานการศึกษาวิจัยแก้ปัญหาของท้องถิ่นโดยตรง

นอกจากนั้นการศึกษาวิจัยร่วมกันของสถาบันการศึกษาและชุมชนจะเกื้อกูลกับความมุ่งหมายการศึกษาระดับพื้นฐานของเด็กและเยาวชน เพราะกำลังศึกษาโดยใช้ชีวิตเป็นตัวตั้งเหมือนกัน

ในที่สุดการศึกษาก็จะเข้าสู่ความหมายของการศึกษาอย่างแท้จริง คือกระบวนการที่คนจะได้เข้าใจและเข้าถึงความจริงของสรรพสิ่ง รู้จักตนเอง รู้จักผู้อื่น รู้จักความจริงของสังคมแวดล้อมเพื่อที่จะได้เลือกวิถีชีวิตที่เหมาะสมกับความจริงของชีวิต ของสังคม ฟังตนเองได้ และมีคุณค่าต่อผู้อื่นได้ เกิดคุณธรรมในผู้ศึกษาได้ ไม่ใช่แค่การเอาพระมาสอนอย่างที่ใหญ่หลวงบางคนเข้าใจ

การใช้เงินจำนวนมากขึ้นในระบบการศึกษา จะช่วยสร้างคน ช่วยลดปัญหาความยากจน และกระตุ้นการบริโภคแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้

คนที่มีอำนาจส่วนหนึ่งที่บริหารการเงินการคลังของประเทศมักคิดว่าเรามีปัญหาเรื่องเศรษฐกิจ ซึ่งสำคัญมากกว่าไม่มีเวลาที่จะให้ความสำคัญต่อปัญหาความยากจน และการศึกษาของชุมชนหรือคนยากจน

สัญญาติญาณที่เรียนสาขาทางการเงินทองอย่างเดียวบางคนจะมีวิถีคิดที่จะผลักดันเงินของคนทั้งประเทศ ไปสร้างความแข็งแกร่งให้กับกลุ่มธุรกิจเก่ง กำไรข้ามชาติที่คุยเคยกันเสียก่อน เรื่องอื่นไว้ทีหลัง

เราเคยได้ยินที่นักการเงินการเมืองพูดว่า เขาต้องเสียสละมาดำรงตำแหน่งทางการเมืองเงินเดือนน้อย ในขณะที่ต้องส่งลูกเรียนเมืองนอกต้องใช้เงินเดือนละแสนกว่าบาท

นี่เป็นผลผลิตวิถีจากการเรียนวิชาอย่างเดียว ทำให้คิดว่าเรื่องเงินเท่านั้นที่สำคัญ

ถ้าปราศจากการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรมมาก่อน คนเก่งที่มีอำนาจก็จะลืมนิดไปว่าไม่ใช่แต่ลูกเราเท่านั้นที่การเรียนเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

ครอบครัวไทยจะให้การได้เรียนของลูกเป็นเรื่องสำคัญที่สุด พ่อแม่จะยอมยากลำบาก ตัดเงินด้านอื่นเอามาใช้จ่ายเรื่องการศึกษาของลูกก่อน

ตระกูลเก่าแก่จำนวนมากที่สร้างฐานะของตระกูลขึ้นมาได้ ก็มาจากที่พี่คนโตเรียนแค่ชั้น ป. 4 ยอมยากลำบาก อดออมเงินทุกอย่างเพื่อมาใช้จ่ายให้น้อง ๆ ได้เรียนสูง ๆ เพราะรู้ว่าเมื่อได้ศึกษามากขึ้นฐานะของครอบครัวก็ดีขึ้นอย่างยั่งยืน

ประเทศก็เช่นนั้นจะต้องมีวิถีคิดที่ต้องทุ่มงบประมาณให้กับการศึกษา ก่อนสิ่งอื่น เพื่อทำให้ทุกคนในประเทศโดยเฉพาะคนจนและชุมชนมีการศึกษา ฟังตนเองได้

แต่การทุ่มเงินเพื่อการศึกษาไม่ได้มีผลดีแค่นั้น

เมื่อ 30 - 40 ปีก่อน ผมเคยเห็นศรีราชามีเศรษฐกิจดี เพราะถูกกระตุ้นจากการใช้จ่ายจากการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา และวิทยาลัยพยาบาลที่นั่น

เราเคยเห็นเมืองทางการศึกษาในต่างประเทศจำนวนมาก เช่น เมืองอ็อกฟอร์ดมีเศรษฐกิจสังคมดี เนื่องจากการใช้จ่ายทางการศึกษา

ดังนั้นในปัจจุบันทุกครั้งที่เราใส่เงินลงไปทางการศึกษา เราจะได้ประโยชน์พร้อม ๆ กัน อย่างน้อย 3 ประการ

1. ลดภาระความยากลำบากในการใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาของลูกในครอบครัวยากจน (ที่มีเพิ่มมากขึ้น) นอกจากนั้นยังช่วยในเรื่องสวัสดิการของครู ฯลฯ

2. เกิดการบริโภคจากครอบครัวคนจนและคนชั้นกลาง และจากการ

ใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของรัฐไปกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศได้ เกิดการผลิต เกิดการลงทุนที่เป็นประโยชน์ สามารถปล่อยเงินกู้เพื่อการผลิตได้

วิธีคิดกระตุ้นเศรษฐกิจจากคนจน จะแตกต่างจากการทุ่มเงินลงใน ธุรกิจการเงิน ซึ่งไม่กล้าปล่อยเงินเข้าระบบ เพราะกลัวเจ๊ง คนรวยก็ไม่ใช้จ่ายมากขึ้น ในขณะที่ถ้าให้เงินช่วยลงที่ครอบครัวคนจนจะเกิดการใช้จ่าย บริโภคเพราะเขากำลังไม่พอกิน

3. การศึกษาที่เน้นคุณธรรมด้วย จะทำให้ผู้เรียนรู้สามารถพึ่งตนเอง ได้ เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ การศึกษาวิจัยของชุมชนจะช่วยทำให้ชุมชน เข้มแข็งมีรายได้ สร้างหลักฐานและกระบวนการเรียนรู้ของสถาบันอุดมศึกษา สร้างนักศึกษาที่มีคุณภาพ และเป็นรากฐานสังคมเศรษฐกิจที่ยั่งยืนของประเทศควรใส่ใจงบประมาณที่เพิ่มขึ้นให้ครู สถานการศึกษาและครอบครัว

ถ้าครูไทยยังยากลำบากเช่นปัจจุบัน สังคมมองอาชีพครูต่ำต้อย ผู้มีอำนาจทางการเมืองมองว่าครู คือ ผู้ที่จะต้องถูกปกครอง ครูหมดความภูมิใจในตนเอง เราคงแก้ไขปัญหาการศึกษาให้ลูกเราไม่ได้ เราคงต้องช่วยให้ครู ดี ๆ จำนวนมหาศาลในประเทศได้กลับมาเป็นผู้ที่มีคุณค่าต่อบ้านต่อเมือง เช่นเดิม สังคมต้องยกย่องผู้ที่สร้างคน สร้างสังคม ไม่ใช่ยกย่องผู้ที่สร้างเงิน (ให้ตนเอง) อย่างเห็นแก่ตัว

แนวคิดที่จะได้มีการขยายความในโอกาสต่อไป คือ การให้ครูมีสวัสดิการที่ดีขึ้น มีการพัฒนาครู การให้สถานการศึกษา (เอกชน และรัฐบาล) โรงเรียน สถาบันราชภัฏ สถาบันราชมนฑล อุดมศึกษา มีรายได้มากขึ้น รวมทั้งการให้ครูปกครองมีส่วนร่วมในการวัดผล และให้รายได้จากงบประมาณส่วนใหญ่ของสภาพการศึกษาและครูอยู่กับจำนวนที่ผู้ปกครองเลือก ให้ลูกตนเข้าเรียนในสถานการศึกษานั้น เป็นต้น

แต่ความสำคัญในขณะนี้ คือ การที่จะผลักดันให้การศึกษาเป็น เรื่องสำคัญจริง ของรัฐบาลใหม่ได้อย่างไรต่างหาก

การจัดการเพื่อการผลักดันให้เกิดการลงทุนทางการศึกษาให้แก่คน และชุมชน

ตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันในหมวด 3 และหมวด 5 ท่านที่เป็นอาจารย์ เป็นพ่อแม่ เป็นผู้มสิทธิเลือกตั้งทุกคน จึงมีหน้าที่และสิทธิที่จะร่วมกันเสนอ หรือแก้กฎหมายเพื่อส่งเสริมให้มีการลงทุนทางการศึกษาอย่างจริงจังได้ ทุก ท่านสามารถที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลมีนโยบายเรื่องการลงทุนทางการศึกษา ตามที่ต้องการ ตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ซึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้ รัฐบาลกำหนดเป็นนโยบาย

ถ้ากลุ่มองค์กรเครือข่ายครูบาอาจารย์ช่วยกันเริ่มต้น และ ประสานกับพ่อแม่ทั้งหลายในเรื่องเหล่านี้ผมก็อยากร่วมด้วยครับ